

управління в нестабільному середовищі, яка характеризується наступними факторами: частота і швидке протікання глобальних змін в галузях, висока конкуренція, непередбачуваність, низька прогнозованість, диктат покупців, перевиробництво тощо.

Практикою управління накопичено великий позитивний досвід аналізу різних ситуацій і пошуку рішень, однак частота, швидкість і масштаб трансформацій в сучасних умовах такі, що усталені алгоритми прийняття рішень рано чи пізно перестануть відповідати на порядок ускладнилася дійсності

За результатами проведеного дослідження можна стверджувати, що антикризове управління – ефективний механізм практичного характеру.

Антикризове управління і класичний менеджмент концептуально протистоять один одному на світоглядному рівні. Протириччя викликано сприйняттям навколишнього середовища, коли існують підвищена чутливість до зовнішніх сигналів і на основі її прагнення випередити кризогенних процеси, не дати їм зародитися.

Антикризове управління має широкий спектр можливостей, які в змозі якісно виконувати традиційні функції в менеджменті і при цьому контролювати рівень безпеки підприємства.

Тепер антикризове управління це теорія, яка ставить собі за мету кожен раз «винаходити громовідвід», коли знання про кризу ще не формалізоване. Воно не замкнулося у власних догмах і виробило цілісний погляд на потенціал свого подальшого якісного розвитку.

Місце і роль антикризового управління в загальній системі менеджменту знаходиться там, де потрібна можливість управляти навколишнім середовищем, де незамінною властивістю стає повнота реакцій на зовнішні загрози.

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ СОЦІАЛЬНИХ ГАРАНТІЙ

Іванюк Г.С., гр. ФЗ-17

Науковий керівник – д-р екон. наук, проф. **А.С. Крутова**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Об’єктивною необхідністю існування будь-якої правової держави є забезпечення реалізації її соціальних гарантій. В економічній літературі подаються різноманітні тлумачення поняття «державних соціальні гарантій». Найбільш точним, на нашу думку є визначення чинного законодавства України, згідно з яким державні

соціальні гарантії – це встановлені законами мінімальні розміри оплати праці, доходів громадян, пенсійного забезпечення, соціальної допомоги, розміри інших видів соціальних виплат, встановлені законами та іншими нормативно-правовими актами, які забезпечують рівень життя не нижчий від прожиткового мінімуму.

Система соціальних гарантій складається з: пенсійного забезпечення допомоги сім'ям з дітьми та малозабезпеченим сім'ям, пільг на оплату житлово-комунальних та інших послуг, індексації грошових доходів та регулювання цін.

Формування фінансової бази соціальних гарантій досягається за посередництвом багатьох ланок фінансової системи. Джерелами фінансування соціальних гарантій в Україні є: власні кошти, кошти фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, кошти установ недержавного страхування, кошти державних та місцевих бюджетів, кошти соціальних фондів, кошти підприємств, організацій, установ усіх форм власності, кредитування.

На сьогодні систему соціального захисту України можна розділити на державну та недержавну. Виплата більшості соціальних допомог відбувається за рахунок видатків державних та місцевих бюджетів. В основному ці допомоги спрямовуються на підтримку малозабезпечених верств населення. Реалізація соціальних гарантій для працездатного населення відбувається за рахунок коштів організацій та підприємств.

Основною метою державних соціальних гарантіє є забезпечення мінімально-необхідного рівня надання послуг у галузі освіти, медичного, культурного, побутового і соціального обслуговування населення, насамперед громадянам з низьким рівнем матеріального забезпечення. Водночас, у державі повинні бути створені умови для споживання суспільних благ і послуг на рівні, вищому від гарантованого, а також якіснішого змісту.

ЗАВДАННЯ ЗАГАЛЬНООБОВ'ЯЗКОВОГО ДЕРЖАВНОГО СОЦІАЛЬНОГО СТРАХУВАННЯ

Кальна А.В., гр. ФЗ-39ск

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **О.В. Жилякова**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

В умовах зміни соціально-економічних орієнтирів і парадигми розвитку суспільства, посилення соціальної ризикованості та зростання напруження у соціально-трудовах відносинах важливу роль